

כי תישא תפילה ...

וידבר ה' אל משה : "נא הואל,
 כי תישא את ראש בני ישראל".
 ונתנו איש כופר נפשו לבורא,
 ולא יהיה נגף ביד המקרה.

במילים אחרות נאמר למשה:
 לספור את העם זה מבצע די קשה.
 ולכן כדי לפשט העניין,
 הגדיר לו שיטה לקיום המניין.

"כל פעם שתחפוץ במפקד אוכלוסין,
 ומטעויות בספירה להיות גם חסין,
 מחצית השקל כל איש ייתן,
 את הכסף תספור, עליך סחתיין..."

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט,
 מחצית השקל הוא מטבע קליט.
 שתי ציפורים כאן תתפוס במכה:
 דיוק בספירה ותרומה מזכה.

ובזכות התרומה של כל איש ואיש,
 סגולה לכפרה לכל נפש יגיש.
 ומטרה נשגבת גם לכסף תייעד,
 ונתת אותו על עבודת אוהל מועד.

ועשית לכוהנים כיור נחושת,
 שיהיו נקיים אחרי התלבושת.
 ורחצו הכוהנים ידיהם ורגליהם,
 מנהגי טוהרה העביר אליהם.

מנורה ומזבח, בגדים ושולחן,
 כל אלה יהיו כלי הפולחן.
 כדי לייצר במדויק כל אובייקט,
 צריך למנות מנהל לפרויקט.

איש משכמו עם הרבה ביטחון,
 והוא יהיה אדריכל ניצחון.
 איש אשר בו רוח חוכמה,
 שידע לבנות מגדל וחומה.

ואם השם נשמע מצלצל,
 לאיש שנבחר קראו בצלאל.
 ואכן האקדמיה ללימודי אדריכלות,
 את שם האמן אימצה בקלות.

ולמרות הדחיפות של פרויקט הבנייה,
 עדיין יש צורך לעצור לשנייה.
 מראשון עד שישי יש זמן לעבוד,
 אך ליום השבת מגיע כבוד.

ששת ימים יעשה מלאכה,
 וביום השביעי תנוחו כהלכה.
 ושמרו בני ישראל את השבת לדורותם,
 בני ובין בני ישראל אות היא לעולם.

כי ששת ימים ארכה הבריאה,
 מהאור והחושך ועד כל ברייה.
 וביום השביעי שבת וינפש,
 געגועים לסוף השבוע הוא חש.

וייתן אל משה ככלותו לדבר,
 בהר סיני אותן הוא חיבר:
 שני לוחות עדות באבן כתובים,
 באצבע אלוקים לבני עמו האהובים.

ארבעים יום היה משה על ההר,
 ולעם ישראל היה פתיל קצר.
 ויראו כי בושש משה לחזור,
 וייקהלו על אהרון שינסה לעזור:

"קום עשה לנו אלוהים אחרים,
 אשר ילכו לפנינו ולא נסתרים.
 כי לא ידענו מה היה למשה,
 ולהיות בלי מנהיג לכולנו קשה".

אהרון נכנס אז ללחץ איום,
 ניסה להרוויח זמן ועוד יום:
 "תפרקו הזהב מאוזני הנשים"
 חשב שהבנות יערימו קשיים.

אך העם היה כל כך משולהב,
 שהוריד מעצמו את כל הזהב.
 ויביאו הכל אל אהרון,
 למסכן לא נותר מפלט אחרון.

הזהב הרב הושלך אל הכור,
 ופסל של עגל קפץ לביקור.
 העם את העגל הכתירו לאל,
 מצב מסובך ומאוד מבלבל.

בינתיים למעלה בראש הפסגה,
 משה מתעדכן שהעם שם שגה:
 עם קשה עורף הם בני ישראל,
 התנהגות לא הולמת כמו שלומיאל.

ויחל משה את פני אלוקיו:
 למה יחרה אפך בעמיו?
 אם אותם תהרוג, לכך אני עד,
 שכל הגויים ישמחו אז לאיד.

אנא שוב מחרון אפך,
 והנחם על הרעה לעמך.
 וינחם ה' על הרעה,
 למשה הייתה עליו השפעה.

ויפן וירד משה מן ההר,
 שני לוחות בידו והוא מהורהר.
 כשהתקרב למחנה שמע את הקולות,
 וירא את העגל ואת המחולות.

ויחר אף משה וישלך הלוחות,
 וישבר אותם לרסיסי התיכות.
 וייקח את העגל ויטחן אותו דק,
 השקה את העם בכל הברדק.

אחרי שהפרשה הגיעה לקצה,
 פתיחת דף חדש הייתה נחוצה.
 שני לוחות אבנים כראשונים,
 לעם ישראל אשמור אמונים.

ואיש לא יעלה עמך אל ההר,
 ושלא יעשו שום צעד נמהר.
 גם הצאן והבקר אל ירעו,
 אל מול ההר סיני ההוא.

וכשירד מההר והלוחות בידיו,
 ומשה לא ידע כי קרן עור פניו.
 הקמת המשכן מעתה תתנהל,
 בפרשה הבאה פרשת ויקהל...

אייל לר

